

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. szeptember 4. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A pénzmosás büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2019. február 12. napján kelt 29.B.1527/2017/60. számú ítéletét a bűnügyi költségre vonatkozó részében megváltoztatja:

A vádlott 917.298 Ft (kilencszáztizenhétezer-kétszáz-kilencvennyolc forint) bűnügyi költséget köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet bevezető részében feltüntetett határnapok közül a 2018. júliusi tárgyalási határnap helyesen július 7. napja, a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak, a vádlott magyarországi tartózkodási helyének irányítószáma helyesen 1172.

Az ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2019. február 12. napján kihirdetett 29.B.1527/2017/60. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan és közvetett tettesként elkövetett pénzmosás büntetében [1978. évi IV. tv. 303.§ (2) bekezdés a) pontja], ezért 1 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Határozott az eljárás során felmerült bűnügyi költség vádlott általi viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a kihirdetését követően a vádlott és védője jelentett be fellebbezést a vádlott felmentése érdekében, míg az ügyész tudomásul vette azt.

A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában elsődlegesen a vádlott felmentését indítványozta bizonyítottság hiányában, másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés lényeges enyhítését kérte. A védő azzal érvelt, hogy álláspontja szerint az elsőfokon lefolytatott bizonyítás eredményeként nem lehet kétséget kizáróan megállapítani azt, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményt elkövette volna, azaz tudta volna, hogy az általa megszerzett pénz más által elkövetett szabadságvesztéssel büntetendő cselekményből származott. Ennél fogva a bizonyítatlanság nem eshet a vádlott terhére, így őt az eljárásban fel kellett volna menteni. A vádlott az egész eljárás alatt tagadta, hogy a terhére rótt cselekményeket elkövette volna, mindenre kiterjedő részletes vallomást tett, valamennyi kérdésre válaszolt. A védő nem osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a mobiltelefonból származó adat-letöltés eredménye az eljárásban bizonyítékként felhasználható lenne, miután nem áll rendelkezésre az a készülék, amiből az adatokat az osztrák hatóság kimentette. A védő arra hivatkozott, hogy a Fővárosi Törvényszék a többszöri

védői indítványnak sem tett eleget, és a lefoglalt készüléket az eljárás során nem szerezte be. Megjegyezte, hogy a lefoglalt telefonkészüléket a forgalmazás ideje alatt és azt megelőzően is a vádlotton kívül más személyek is használták. A különböző, interneten keresztül elérhető csevegő programokat több beregisztrál fiókkal, illetve több azonos fiókkal több ember is használta, melynek lehetőségét a szakértő is alátámasztotta. Ennek ellenére a törvényszék a szakértői véleményben foglaltakból kizárólag azt a következtetést vont le, hogy az osztrák hatóságok által lefoglalt telefonkészüléket csak és kizárólag a vádlott használhatta. Álláspontja szerint a bíróság azt az ellentmondást sem tudta feloldani, hogy hogyan fordulhatott elő az, hogy a vizsgált csevegőprogramok profiljain keresztül több nyelven, magyarul, angolul, románul, szlovákul és csehül folytattak beszélgetéseket annak ellenére, hogy a vádlott sem csehül, sem angolul, sem szlovákul nem beszél. A másodlagos - a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítésére irányuló fellebbezését - a védő arra alapozta, hogy a Fővárosi Törvényszék nem megfelelő súllyal értékelte a vádlott mellett felhozható enyhítő körülményeket. A vádlott többször tett vallomást, a hozzá intézett kérdésekre minden alkalommal válaszolt, ennek ellenére már hat éve áll büntetőeljárás hatálya alatt. Fentiek alapján a védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontjaiban foglalt okokból, azaz a tényállást egyrészt hiányosan állapította meg az elsőfokú bíróság, másrészt pedig a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítélet tábla a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel a Be. 606. (2) bekezdésének megfelelően változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét és a vádlottat az ellene emelt vád alól mentse fel, ha pedig ennek lehetőségét nem látja, akkor másodlagosan a Fővárosi Törvényszék által kiszabott büntetést enyhítse.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.264/2019/2. számú átiratában kifejtett álláspontja szerint a felmentést szorgalmazó jogorvoslati kérelemre tekintettel a másodfokú eljárásban a felülvizsgálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésének figyelembevételével teljeskörű. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat a bizonyítási eljárás során megtartotta. A meghatalmazott védővel szemben - aki az eljárás nyomozati szakában a gyanúsítottként kihallgatott a tanúl védője volt - a Be. 43. § (1) bekezdés f) pontjában meghatározott kizárási ok nem állt fenn annak ellenére, hogy Borbély Mária a bírósági eljárásban már tanúként szerepelt. A hivatkozott jogszabályhely taxatív felsorolást tartalmaz, a tanúl tanúkénti eljárásjogi pozíciójában pedig a védő már nem volt e személy segítője. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a vádlotti védekezésre és a védelem bizonyítási indítványaira is figyelemmel a releváns bizonyítékokat feltárta, azokat teljeskörűen értékelve megalapozott történeti tényállást állapított meg. Arra hivatkozott azonban, hogy az ítélet a személyi rész körében - elsősorban elírások miatt - részben megalapozatlan a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontjában írt okból, melyek kijavítását, pontosítását indítványozta. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett, a tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, cselekményét törvényesen minősítette. A kiszabott büntetés arányban áll az elkövetett cselekmény súlyával, a vádlott javára és terhére figyelembe vehető körülményekkel, és szükséges ahhoz, hogy a büntetés célját elérje. Észrevételezte még, hogy a bűnügyi költség összege is pontatlan az elsőfokú ítéletben. Fentiek alapján a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a vádlott felmentésére nincsen alap, a vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítése sem indokolt. Ezért indítványozta, hogy a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulésen eljárva a másodfokú bíróság a Be. 605. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben a terhelt által viselendő bűnügyi költség - és a személyi rész körében történt elírások - átiratban foglaltak szerinti javítása mellett.

A vádlott és védője fellebbezése nem vezetett eredményre az alábbiak szerint

A Fővárosi Ítélet tábla a Be. 598. § (2) bekezdése alapján - figyelemmel arra, hogy a vádlott terhére

nem jelentettek be fellebbezést, és nyilvános ülés vagy tárgyalás kitűzését az ügyészség, a vádlott vagy a védő nem indítványozta - a fellebbezéseket tanácsülésein bírálta el.

A felmentésre irányuló fellebbezésekre tekintettel a Be. 590. § (1), (2) és (10) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással egyetemben bírálta felül teljes terjedelmében.

Az eljárási szabályok megtartásának vizsgálata körében megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszékre a vádirat 2017. november 16. napján, azaz a 2017. évi XC. tv. (a továbbiakban: Be.) hatályba lépését megelőzően érkezett, így az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az akkor hatályos 1998. évi XIX. tv. rendelkezései szerint kezdte meg, majd a Be. hatályba lépését követően a 868. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően folytatta - figyelemmel a Be. 868. § (1) bekezdésében foglaltakra is. A Be. 870. § (1) bekezdése alapján a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a jelenleg hatályos törvény másként szabályozza. Ezért az eljárási szabályok megtartásának vizsgálatát az eljárási cselekmény idején hatályos büntetőeljárási törvény rendelkezései alapján kellett elvégezni.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. Osztotta a Fellebbviteli Főügyészség álláspontját arra vonatkozóan, hogy a meghatalmazott védővel szemben kizárási ok nem áll fenn. A védő meghatalmazását a 2018. február 23. napján tartott tárgyaláson csatolta. Az 1998. évi XIX. tv. 45. § (1) bekezdés c) pontja értelmében nem lehet védő, aki a terhelt érdekével ellentétes magatartást tanúsított, vagy akinek az érdeke a terheltével ellentétes. A védő ügyvéd a nyomozás idején a tanúl gyanúsított védelmét látta el - akivel szemben a nyomozást a Fővárosi Főügyészség a G.3040/2014645. számú határozatával megszüntette - a vádlott és a tanúl gyanúsított között érdekellentét nem állt fenn. A Be. hatálybalépését - 2018. július 1. napját - követően is a védő látta el a vádlott védelmét. A Be. 43. § (1) bekezdés f) pontja értelmében nem lehet védő, aki az ügyben tanúként részt vett, vagy részt vevő - a terhelttől különböző - személy segítőjeként vesz vagy vett részt. A védő a tanúl gyanúsított védelmét látta el nyomozati szakban, tanúkénti eljárási pozíciójában nem volt a segítője, így vele szemben a törvényhely szerinti kizárási ok sem áll fenn.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelése eredményéről is megfelelően számot adott, a megállapított tényekből további tényekre is helyesen következtetett.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a védelem azon álláspontját, hogy az adat-letöltés eredménye a jelen eljárásban bizonyítékként nem használható fel. A nyomozás irataiból megállapítható, hogy az 1 db Apple iPhone 5-ös készüléket és a benne lévő SIM kártyát a Készenléti Rendőrség Nemzeti Nyomozó Iroda Felderítő Főosztály Pénz- és Bankkártya-hamisítás Elleni Osztálya foglalta le jogsegély keretében 2013. augusztus 6. napján. A lefoglalásról készült jegyzőkönyv alapján megállapítható, hogy az eljárási cselekményt a hatóság az eljárási szabályok megtartásával folytatta le. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság az ügyészi indítványra kirendelt igazságügyi informatikus szakértő véleménye alapján, hogy a kimentett adatot a mentés során alkalmazott szoftver az eredetivel azonos tartalommal menti le, a mentés közben az adatok megváltoztatására nincs lehetőség, kezelői beavatkozás a letöltés alatt nem lehetséges, a mentett adathoz tartozó HASH kulcs értéke garantálja az állomány sértetlenségét, ezért a lementett adatok a telefonkészülék beszerzése nélkül is bizonyítékként felhasználhatók. A telefon beszerzésére irányuló védői indítvány elutasítását az elsőfokú bíróság kellően megindokolta, érveivel a másodfokú bíróság is egyetértett. A szakértő kirendelését a Be. 188. §, 189. §, a tárgyaláson történő meghallgatását a Be. 196. § (2) bekezdésében foglalt szabályainak megtartásával végezte a Fővárosi Törvényszék, a szakértői

véleménnyel kapcsolatosan aggály nem merült fel.

Az elsőfokú bíróság a tanúkihallgatásokat is az eljárási szabályok szerint folytatta le. Törvényesen járt el akkor is, amikor a tanú3-at - aki az 1998. évi XIX. tv. 82. § (1) bekezdés a) pontja alapján élt mentességi jogával - nem hallgatta ki tanúként, azonban az 1998. évi XIX. tv. 82. § (3) bekezdése értelmében a tanúvallomás megtagadásának jogosságáról határoznia is kellett volna. A védelem által indítványozott a tanú4 tanúkénti meghallgatását is indokoltan utasította el a törvényszék, miután a tárgyalási jegyzőkönyvek alapján megállapítható, hogy a tanú elérhetősége ismeretlen volt, a bizonyítási indítvány elutasítását a Be. 561. § (3) bekezdés f) pontja szerint megfelelően megindokolta.

Az elsőfokú bíróság az okirati bizonyítékokat is a Be. 531.§-a alapján a szükséges terjedelemben a tárgyalás anyagává tette, helyesen intézkedett az idegen nyelvű okirati bizonyítékok lefordíttatása felől is.

Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás megalapozott, azonban a személyi rész körében elsősorban elírások miatt megalapozatlan a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontjában foglalt okból, amelyet a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében az iratok alapján az alábbiak szerint pontosít:

- az elsőfokú ítélet 2. oldalán a II. pontjának első mondatát akként javítja ki, hogy a vádlott nőtlen, egy nagykorú és egy kiskorú gyermekét volt élettársa neveli Romániában (10. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv. 3. oldal)
- ugyanezen oldalon a II. pont utolsó mondata helyesen: Vagyona egy 3000 m² alapterületű ipari telep. (10. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal).

Az így pontosított tényállás már minden szempontból megalapozott, és a Be. 593. § (3) bekezdése alapján iránymű volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is teljes egészében eleget tett, számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat milyen részben fogadott el, illetve mely bizonyítékokat miért nem tartott elfogadhatónak. Azt is részletesen megindokolta, hogy miért nem fogadta el a vádlott azon védekezését, hogy nem tudott az általa közvetített pénzek eredetéről, azaz arról, hogy azok bűncselekmények elkövetéséből származnának. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott ténybeli beismerő vallomást tett az eljárásban arról, hogy ő szervezte meg a pénz Magyarországra utalását a tanú4 kezdeményezésére, és a pénzfelvevő személyek is az ő ismeretségi köréből kerültek ki, a pénz eredetével kapcsolatos vallomásai pedig nem voltak következetesek. Az elsőfokú bíróság meggyőző érveléssel adott számot arról, hogy a skype-üzenetek alapján miért kellett tudnia a vádlottnak a pénz bűnös eredetéről. Nem helytálló a védelem azon hivatkozása sem, hogy a vádlotton kívül más személy is használta üzenetváltásra a már említett iPhone mobiltelefont, így kétséget kizáróan nem lehet megállapítani, hogy a tanú5-tel, a tanú6-tal a pénzküldéssel kapcsolatos üzenet-váltásokban a vádlott vett volna részt. Az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta, hogy a vádlott ezen védekezését miként cáfolja meg a vádlott saját vallomása, melyben elismerte, hogy a tanú1-gyel milyen néven folytatott beszélgetést. Vallomását a tanú1 tanúvallomása is megerősítette, aki azt nyilatkozta, hogy a „B1” nevű felhasználó a vádlott volt, ezen a néven csak vele váltott üzenetet. Ennek alapján pedig kétségkívül megállapítható volt, hogy ezen felhasználói néven a vádlott folytatott beszélgetést. Arról is számot adott az elsőfokú bíróság, hogy a tanú1-gyel történt üzenetváltások közben, szinte egy időben folytatott beszélgetést „B1” a pénz feladásával kapcsolatosan a már említett személyekkel. Érvelése a logika szabályainak

megfelelő, azzal a másodfokú bíróság is egyetértett. Azt azzal egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy a tanú6-tal folytatott üzenetváltások magyar nyelven történtek, a tanú4 pedig - mint ahogy arra a tanú1 tanúvallomásaiban is hivatkozott - csak kicsit tudott magyarul. A szakértő meghallgatásakor kifejtette, hogy az üzenetváltásokba hogyan illeszthető be és továbbítható a fordítóprogram használatával lefordított szöveg, illetve a kiegészítő szakértői véleményében arra is választ adott, hogy a skype program fordítóprogrammal is rendelkezik. Mindezek alapján pedig a több nyelven történő üzenetváltásra is lehetősége volt a vádlottnak.

Mivel a védő felmentést célzó fellebbezése a kifogástalan mérlegeléssel megállapított tényállást támadja a vádlott védekezésének elfogadása érdekében, új bizonyítékok hiányában ez a felülmérlegelés tilalma folytán a másodfokú eljárásban sikerre nem vezethetett.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

Az alkalmazandó jogszabály meghatározásával is egyetértett a Fővárosi Ítéltábla, miután az elbíráláskor hatályos törvény alkalmazása szóba sem kerülhet, ha az elbíráláskor hatályos büntetőtörvény szerint a vád tárgyává tett bűncselekmények közül bármelyiknek a büntetési tétele súlyosabb, mint az elkövetéskor hatályos törvény szerint; ilyenkor az elbíráláskori törvény általános rendelkezései nem bírnak jelentőséggel (BH2017. 283. II. fordulat, BH2014. 129.) A cselekmény jogi minősítése körében az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a tényállásban írtak az 1978. évi IV. törvény 303. § (2) bekezdésében rögzített elkövetési magatartás megállapítására nyújtanak alapot, azaz a dolog bűnös eredete elleplezésének célzatát ezen törvényi tényállás nem követeli meg, ennek az eredetnek az ismeretét azonban igen. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a vádlott közvetett tettesként követte el a bűncselekményt, azonban a folytatólágosság megállapítása vonatkozásában az elsőfokú bíróság jogi indokolása kiegészítésre szorul:

Mint ahogy a 4/2004. Büntető jogegységi határozat indokolása is rámutat, minden olyan bűncselekményekre, amelynek nincs passzív alanya a folytatólágosság fogalmának törvényi elemei között szereplő „azonos sértett sérelmére” történő elkövetés figyelmen kívül marad, s annak eldöntésénél, hogy az adott bűncselekmény folytatólágosan megvalósítottak minősül-e vagy anyagi bűnhalmazatot alkot, csak a Büntető Törvénykönyvben felsorolt további feltételeknek: az ugyanolyan (ekként szükségszerűen azonos jogi tárgyat sértő) bűncselekménynek, a többszöri, egységes elhatározásból való véghezvitelnek van jelentősége. Így a pénzmosás folytatólágos elkövetésének megállapítására van lehetőség akkor, ha a tettes azonos akaratelhatározásból akár egy, akár több alapbűncselekményből származó dolgot szerez meg magának vagy harmadik személynek rövid időközönként, több alkalommal. Ilyen szempontból az is közömbös, hogy az alapbűncselekményt egy vagy több személy követte-e el, és nincs jelentősége annak sem, hogy hány bankszámlának a felhasználásával került sor a megszerzői magatartás kifejtésére. Az irányadó tényállás szerint a vádlott 2013. március 10. és április 29. napja között négy alkalommal vette rá a tanú7 és a tanú8 által pénzküldő szolgáltató útján Magyarországra továbbított pénzüsszegek felvételére hozzátartozóját, közeli ismerőseit, így a folytatólágos elkövetés kritériumai minden tekintetben teljesülnek.

Az elsőfokú bíróság a joghátrány alkalmazása szempontjából jelentős büntetéskiszabási tényezőket helyesen tárta fel. Az enyhítő körülmények között értékelte azzal helyesbíti a másodfokú bíróság a személyi részben írt pontosításnak megfelelően hogy a vádlott egy kiskorú gyermek eltartásához járul hozzá. További súlyosító körülmény a folytatólágos elkövetés.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság gondosan mérlegelve választotta meg

az 1978. évi IV. tv. 37. §-ában írt büntetési céloknak, valamint az 1978. évi IV. tv. 83. §-a szerinti büntetéskiszabási elveknek egyaránt megfelelő szabadságvesztés büntetést, annak mértékét, így a védelem enyhítésre irányuló indítványa nem vezetett eredményre. A Be. 605. § (2) bekezdése alapján pedig, ha a másodfokú bíróság a tényállást nem egészítette ki, illetve nem helyesbítette, az elsőfokú bíróság ítéletében a törvényi büntetési tételkeretek között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatásának nincs helye.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatára vonatkozó rendelkezés is az 1978. évi IV. törvénynek megfelelő. Azzal egészíti ki a másodfokú bíróság a határozott ideig tartó végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre vonatkozó rendelkezéseket, hogy a vádlott az 1978. évi IV. tv. 47. § (2) bekezdés II. fordulata alapján legkorábban a börtönben végrehajtandó büntetésének legalább háromnegyed része kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés törvényes, azonban annak összegét - a kiegészítő szakértői véleménnyel felmerült szakértői díjára vonatkozó összeg figyelembevételével, és számítási hiba miatt - a 2018. júliusban tartott tárgyalási határnapot és a vádlott tartózkodási helyének irányítószámát pontosította a másodfokú bíróság.

A fentiek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a rendelkezőrészen foglaltak szerint a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit helyes indokainál fogva a Be. 604.§ (1) bekezdés a) pontja és 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2019. szeptember 4.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Nagyné dr. Drahos Ibolya s.k.
előadó bíró

dr. Feledi Tamás s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2019. február 12. napján kihirdetett 29.B.1527/2017/60. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 5.Bf.109/2019/9. számú ítéletében írt módosításokkal 2019. szeptember 4. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. szeptember 4.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő